

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Director: C. G. DISSESCU

Prim-Redactor: SILIU RĂDULESCU

Consilier la Curtea de apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RADULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Dim. G. Maxim.—*Dobândirea naționalității române prin alipirea nouilor provincii.*

Jurisprudența Rămână.—*Inalta Curte de Casație și Justiție, s. II.*—Ezecție silită.—Ordonanță de adjudecare.—Contestație.—Apel.

(M. Bolintineanu cu Gh. Rebea și alții).

Curtea de Apel Iași, s. I.—Inchiriere.—Prelungire legală.—

Chiriaș.—Venit anual.—Constatare.

(D-r C. Bacalogin cu Beno Beer și alții).

Trib. Ilfov, s. II c. c.—Ezecție silită.—Contestație.—Ultimul act de executare.—Minor.—Negotiorum gestor.

(Petre Baluță cu Th. Georgescu și alți).

Jurisprudența Străină.

Dobândirea naționalității române prin unirea noilor ținuturi *)

Credem că mai înainte de a se legiferă trebuia studiat detaliat situațiunea locuitorilor din Basarabia, chestiune ce presintă un interes special, căci s'ar fi găsit numeroși supuși români, rămași în această calitate, chiar după răpirea Basarabiei, și a căror situațiune a rămas neelucidată, după cum arată și deputatul Landau, care, expunând cazul în Camera deputaților, la 30 Decembrie 1928, a găsit ecoul dorit pe lângă guvern și declarația promptă a d-lui Ministru Iunian că va admite o grabnică îndreptare. 31).

Pentru toți aceștia, față cu tăcerea actualei legi dacă nu se va schimba în total sistemul, se poate adăoga un aliniat la art. 56 după care să fie considerați naționali de drept. Dealtmintrelea este de observat că dacă după al. 6 al zisului articol 56 sunt priviți ca naționali de drept cei născuți în vre una din comunele noilor ținuturi, din părinți domiciliați în ele și fără ca ei personal să fi domiciliați în zisele comune la data unirei, cu atât mai mult trebuie să se recunoască aceiași calitate și celor rămași români în Statele vecine și domiciliați la data unirei în zisele ținuturi. „Ce poate fi mai straniu, zice d. Landau, ca tocmai acești locuitori, cari și-au păstrat, în ciuda prigonirilor țariste, supușenia română, tocmai ei să fie lipsiți acum de un drept pe care și l'au

căștigat prin o constantă demnitate civică, dusă din generație în generație. 32).

Deputatul Stern, cu ocazia discuției al. 5, a cerut de a fi trecuți în rubrica cetățenilor români și acei cari, domiciliați în vechiul regat, nu erau originari din provinciile alipite, ci din celelalte provincii ale imperiului Austro-Ungar și și ale Rusiei.

Am examinat art. 3 al Convenției minorităților pe care se bazează d. Stern, și observăm că acest text, prin generalitatea termenilor săi, cuprinde și această categorie. Dar ea n'a beneficiat de cetățenia română, pentru că, după cum a motivat Ministrul de justiție în Cameră, articolul 70 și 61 ale tratatelor de la Trianon și St. Germain en Laye nu se ocupă de ea, ci numai de cei cu indigenat. 33).

Dacă în realitate sunt asemenea persoane, care în baza dispozițiunii Convenției de la Paris, au făcut opțiune pentru naționalitatea română și sunt astfel în risc de a rămâne heimatloși, socotim că, la revizuirea legii, este cazul de a li se face dreptate.

Este însă locul de a determina data de la care vechii supuși ai monarhiei austro-ungare și a imperiului rus obțin deplin drept naționalitatea română. Din acest punct de vedere, după cum a spus raportorul în Cameră, legiuitorul român a fost indulgent privind ca naționali de drept pe toți locuitorii cari aveau indigenatul sau domiciliul administrativ la 18 Noembrie și 27 Martie 1928, cu doi ani înainte de confirmarea tratatelor, arătând toleranța ce n'au avut-o alte State. 34)

Deputatul Gheza Kiss a cerut în Cameră de a se recunoaște naționalitatea română și persoanelor cari și-au dobândit indigenatul după Alba-Iulia, până la punerea în vigoare a tratatului de pace de la Trianon (26 Iunie 1921), și aceasta pentru motivul că toate aceste persoane au obținut indigenatul sub regimul autorităților române. Propunerea a fost respinsă, după răspunsul Ministrului, care a arătat că data Unirei, reprezentând data istorică a trecerii teritoriilor fostei monarhii austro-ungare, se recunoaște cetățenia întemeiată pe actele emanate de la suveranitatea Statelor stăpânitoare până atunci 35).

Toți cei cari au obținut indigenatul, potrivit legilor ungare, după data unirei, nu pot fi priviți ca foști supuși ai vechei suveranități austro-ungare, căci indigenatul obținut ulterior nu poate să înlocuiască

*) Vezi «Dreptul» No. 2 din 1929.

31) «Expunerea de motive, pag. 314, M. Landau.» O mare nedreptate în legea și reg. naționalității române, «Lupta» din 5 Ian. 1929.

32) Articolul citat a d lui Landau.

33) „Expunerea de motive”, idem, pag. 226.

34) Idem, pag. 323 și 339.

35) Idem, loc. cit.

condițiunea esențială ce le lipsea în momentul schimbării de suveranitate.

SECȚIUNEA III-a

§ 1. Constatarea și revizuirea naționalității române a locuitorilor din teritoriile unite.

16) Multe și varii au fost problemele ce au avut de rezolvat poporul român în chestiunea primirii străinilor în cetățenie, din timpul renașterii până ce a ajuns la realizarea întregirii sale teritoriale.

În 1879, după tratatul dela Berlin, legiuitorul constituant, după propunerea marilor oameni de Stat de atunci: *I. C. Brătianu* și *B. Boerescu*, a admis un sistem de naturalizare a străinilor, care să împace cerințele diplomației erropene cu interesele de conservare națională. S'a introdus astfel art. 7 al Constituțiunii din 1879, în sensul dispozițiunii articolului 44 al Tratatului dela Berlin, după care religiunea nu mai este un obstacol la dobândirea și folosința de drepturi eivile și politice. Dar, în scopul asigurării intereselor naționale și economice s'a admis soluțiunea revizuirii, prin naturalizare individuală, fără categorii și cu restricțiuni pentru dobândirea de proprietăți rurale, în acord cu instituțiunile politice ale țării.

Noul sistem, inaugurat prin zisele dispozițiuni constituționale, aprobate și de Marile puteri europene, după stăruința neobosită a ministrului de externe *Boerescu*, a avut de rezultat reeunoașterea țării ca stat independent.

17) După marele război european și întregirea țării, prin alpirea provinciilor, începând cu Basarabia, Bucovina, Ardealul și Bănatul, n'a fost o lege precisă care să determine naționalitatea celor ce au obținut cetățenia română în baza principiului dreptului internațional.

S'a emis de către puterea executivă diferite decrete-legi, s'a încheiat tratatele de la Paris, Trianon și St. Germaine en Laye, s'a alcătuit un regulament al naționalității de către Ministerul de interne, astfel că în acest conglomerat legislativ, cu greu se putea preciza cetățenia tuturor acelor cari se pretindeau cetățeni români în baza anexiunei noilor provincii. Această greutate sporește mai ales din cauză că mulți stăini din afară de provincii, cari nu domiciliaseră de fapt, nu erau locuitorii lor, și cari din cauza diferitelor împrejurări urmate în țările limitrofe, au venit și s'au refugiat pe teritoriul nostru și s'au împodobit cu diferite titluri ale celor cari în realitate sunt supușii vechilor state ce guvernau zisele provincii. Mai mult decât atât, străini de localități, pripășiți în diferite orașe, au obținut titlul de cetățean, prin acte dobândite prin fraudă sau afirmațiuni neexacte a celor cari s'au datat la diferite traficuri. Prin Expunerea de motive a legii asupra naționalității române, din 1924, se confirmă aceste fapte; arătându-se, că nu s'a făcut la timp o statistică a celor emigrați după război, în timpul războiului și mai târziu după unire, că, nu s'a înregistrat opțiunile ce s'au exercitat pe temeiul tratatelor de pace, așa că ne găsim în țară cu o masă compactă de străini cari nu au un drept la cetățenia română.³⁶⁾

18) Abuzurile constatate au provocat necesitatea revizuirii tuturor naturalizărilor efectuate în baza

36) „Expunerea de motive a legii asupra naționalității române”, 1924, pag. 39 și urm.

unirei. Cestiunea ce s'a pus este dacă legiuitorul poate, dacă interesul general o cere, să introducă măsuri ocrotitoare, după care naturalizările admise să fie supuse unui nou control, și aceasta mai cu seamă dacă s'ar dovedi că s'a abuzat de către organele în drept în stabilirea drepturilor acordate?

Dacă este un principiu constant că o lege nouă cu proceduri schimbate, nu poate avea efect retroactiv asupra naturalizărilor obținute în trecut, cu îndeplinirea tuturor formelor legii, aflate în vigoare în momentul realizării lor, chiar dacă ultima lege aduce modificări în ce privește procedura și condițiunile instituțiunii; credem, însă, că legiuitorul, în momentul când interesul general este în joc, poate interveni spre a lua măsurile dictate de împrejurări, și a controla deci naturalizările ce i se par suspecte și a examina dacă ele au fost încheiate în condițiunile și cu garanțiile prescrise de legea în vigoare, în momentul admiterii lor.

Chiar de legislația franceză se admite în general că se poate retrage cu totul naturalizările în ființă, cu atât mai mult ele pot fi supuse controlului, ca mijloc de precauțiune și înlăturare a pericolului ce ar putea da naștere cele admise uneori prin fraudă sau în lipsa condițiilor esențiale.³⁷⁾

Laurent, discutând cestiunea, răspunde în mod afirmativ: „Legiuitorul poate să ridice acest drept străinului naturalizat, judecătorul nu poate. Să presupunem că o lege a dat șefului statului puterea de a naturaliza pe streini și că dânsul abuzează de această prerogativă. O lege nouă nu poate supune pe toți acești naturalizați unei noi condițiuni, aceia, de exemplu, de a cere puterii legiuitoare confirmarea naturalizării? Dacă situațiunea de străin naturalizat ar fi un drept câștigat în domeniul aceluia care l'a obținut, legiuitorul n'ar putea să-l despoaie de dânsul; dar, starea politică nu este o proprietate ca și starea civilă. Deci, legiuitorul poate să o modifice, dar judecătorul nu poate.”³⁸⁾

Foleville, socoate de asemeni că e sigur că legiuitorul poate chiar în mod excepțional să dea putere retroactivă legii de naturalizare. Să presupunem, zice d-sa, că o lege dă Șefului Statului puterea de a naturaliza pe străini și că el abuzează de această prerogativă. O nouă lege poate să supue pe toți acești naturalizați unei noi condiții, aceea de a cere puterii legiuitoare confirmarea naturalizării lor, anterioară.³⁹⁾

19) Insistăm asupra cestiunei pentru că s'a prezentat și discutat în amănunte de Adunările legiuitoare, cu ocziunea verificării situațiunii tuturor persoanelor din provinciile alipite, cari au devenit cetățeni români în baza tratatelor de pace. S'a alcătuit anume Comisiuni administrative, în prima și a doua instanță apelativă, cu îndatorirea de a înlocmi pe comune, liste de cetățenie, în care să se cuprindă toți

37) Negreșit că asemenea revizuire a naturalizărilor nu se mai poate efectua astăzi fără un motiv serios de interes general, care ar necesita o asemenea măsură gravă, ce lovește în drepturile câștigate.

Amintim, că sub regimul regilor *Enric III* și *Ludovic XIV*, s'a impus controlul naturalizărilor străinilor din Franța, spre a plăti a doua oară taxe împovorate, de oarece sumele încasate se cuveneau regilor, și dânsii au găsit acest mijloc spre a obține venituri. (*Foleville*, „Naturalisation”, pag. 6 și 44).

38) *Laurent*, „Principes de droit civil” I, pag. 248 și autoritățile citate.

39) *Foleville*, „Naturalisation”, pag. 6, *Ricci*, „Diritto civile”, I, pag. 60.

acei cari se găsesc cu drepturi, în vreuna din categoriile prevăzute de articolul 56 al legii asupra naționalității române din 1924, și cu pierderea dreptului de cetățenie pentru toți cei cari nu sunt cuprinși în zisele liste, întru cât dânșii nu mai pot obține cetățenia română decât prin naturalizare. (Art. 64-69 a legii asupra naționalității române din 1924).

Această procedură, mult criticată în Adunările legiuitoare, revizuește calitățile dobândite în trecut de toți acei cari s'au alipit de patria mămă, pe drept sau pe nedrept, după cum a spus D-l deputat Ioanițescu în cameră, și în același timp supune formal la pierderea dreptului de cetățenie pe locuitorii cari nu și-au valorificat drepturile lor, în condițiunile legale. Mai este de observat că asemenea revizuirea se impunea și din cauză că prin noua Constituție din 1923, nu s'a înscris nimic privitor la locuitorii din provinciile unite, întru cât s'a constatat de Ministrul Justiției d-l I. Th. Florescu, că situația juridică a acestor locuitori a fost aranjată prin efectul unirei și a tratelor de pace, primind o primă aplicație în legile electorale ale acestei provincii. Legea naționalității care reglementează drepturile zișilor locuitori a trebuit să le stabilească prin control. 40)

20) Legiuitorul nou a avut astfel nevoie să stabilească în mod precis drepturile de cetățenie ale fiecăruia, pentru ca deosebit de statistica generală a locuitorilor de orice categorie, necesară oricărui stat bine organizat, trebuie în interesul ordinii și siguranței generale ca să cunoască și să ia măsuri contra tuturor celor cari au intrat prin fraudă sau pe nedrept în cetățenie.

Ca să se ajungă la acest mijloc eficace, legiuitorul prin aliniatul I-iiu al art. 67 al legii, prevede în mod formal pierderea cetățeniei de către toți locuitorii neglijenți, cari nu vor fi cuprinși în liste sau nu vor vor fi obținut hotărâre judecătorească, potrivit legii neputând să dobândească în viitor naționalitatea română decât prin naturalizare.

Această sancțiune legislativă a fost, precum am arătat, criticată de d. Junian, în Camera deputaților, care, a susținut că nu se putea introduce pe această cale un mijloc de pierdere a naționalității române, că în acest mod se face confuziune între mijloacele de dovedire a naționalității și mijloacele ei de dobândire. „Cum, zice d-sa, se prevede mai întâi, în articolele 64 și următorii, mijlocul de dovadă a naționalității dobândite prin efectul unirei provinciilor românești, pentru ca cetățenii din teritoriile alipite să aibă un mijloc mai lesnicios de ași face dela început dovada naționalității dobândite, se prevede facerea tablourilor cari să poată fi apelate. După ce s'a făcut aceste tablouri, după ce apelurile s'au îndreptat în termen și a rămas și sentința acestei comisii de apel definitivă, tablourile sunt definitiv încheiate; și pe această cale sumară nu se mai poate obține dovada naționalității. Dar, proiectul nu se mărginește aci; ci prin articolul 67 declară că toți locuitorii cari nu au fost cuprinși în liste nu pot dobândi naționalitatea decât în condițiunile articolului 7. Ce însemnează aceasta? Se prevede o decădere naționalității române a aceluia care a neglijat săși

apropie un mijloc de dovadă a acestui drept. Se face confuziune gravă de tot între dobândirea naționalității și dovada acestei naționalități“. 41)

21) Susținem și credem netemeinică critica distinsului deputat de Gorj, întrucât este cert că instituirea controlului pe care a căutat să-l exercite Statul român, nu putea fi alfel obținut în mod eficace, decât stabilind și o sancțiune contra tuturor acelor cari au neglijat de ași valorifica drepturile lor în fața comisiunilor instituite pentru întocmirea listelor de cetățenie. Și, în adevăr, dacă prin lege s'ar fi prevăzut numai o dispozițiune imperfectă, fără sancțiuni, nimeni n'avea interesul de a se prezenta spre ași lămuri situațiunea, întrucât fiecare știa că dreptul său, oricât de contestabil, va rămâne în ființă, chiar dacă se fereă de revizuire. Și astfel fiind, scopul urmărit de legiuitor nu putea fi atins; iar toți cei cari au obținut acordarea dreptului, prin mijloace necorecte, nu ieșeau la iveală.

De altminteri, obiecțiunile d-lui Junian nu pot avea tărie; pentru că d-sa crede că prin articolul 64 legiuitorul a introdus un nou mijloc pe dovedire a naționalității române, ceia ce nu este cazul. 42) Tratatul de pace nu acordă noțiunea naționalității de drept, căci o supune unor anumite condițiuni: indigenatul, teritoriul desmembrat dela fosta suveranitate și neprevalarea de o altă naționalitate, așa că prin revizuirea rânduită de legiuitor nu s'a adus un nou mijloc de probă a naționalității la cele existente, după cum socoate d. Junian, ci s'a introdus un mod eficace de control spre a se stabili dacă naturalizările de cari se prevalează cei din provinciile alipite întrunesc condițiunile cerute prin zisele tratate.

La ce confuziune se referă dar d. Junian? Un alt deputat, d. Iosef Șandor, a spus în Cameră că dela începutul suveranității române o sumă de certificate de apartenență s'au dat pentru bani, astfel că statul român nu putea sta nepăsător și să primească necontrolați la cetățenie pe acei cari n'aveau drept după tratate și nu s'au sfiit de a întrebuița mijloace necorecte. 43). Insuși Ministrul Justiției, constată în Cameră că muți cetățeni români îndreptățiți și neîndreptățiți, curg pe temeiul unor certificate eliberate la voia întâmplării, de toate autoritățile competente și incompetente și uneori chiar, în afară de orice autoritate, de către indivizi pe baza fraudelor, și, cu drept cuvânt, d-sa adaugă: „Această situațiune nedemnă pentru acei care voesc să se prevaleze de ea, nedemnă și pentru Statul care ar tolera-o nu poate să dăinuiască. Nu ni se poate contesta dreptul legitim de a voi să ne cunoaștem compunerea populațiunii, de a voi să ne cunoaștem cetățenii,

41) „Expunerea de motive“. pag. 356.

42) Idem, pag. 359.

Art. al 1 al legii din 1924. „Situația tuturor persoanelor dela art. 56 (afară de al. 3), 57, 59, 60, 61 și 63, se va constata din oficiu de autoritățile administrative, prevăzute în regulamentul pentru constatarea naționalității, cu drept de apel pentru cei interatați, la comisiunile ce vor funcționa în acest scop pe lângă fiecare Curte de apel“. (Urmează alinate privitoare la compunerea Comisiunilor).

Art. 67 al. 1 „Toți locuitorii cari nu vor fi cuprinși în aceste liste sau nu vor fi obținut hotărârea judecătorească potrivit articolului 64, dela data promulgării legii de față, nu pot dobândi naționalitatea română de cât prin unii din mijloacele arătate la articolele 7 și următorii“. A se vezi observațiunile d-lui D. R. Ioanițescu, op. cit. „Expunerea de motive“. pag. 283.

43) „Expunerea de motive, Rapoarte și Desbaterile Adunărilor legiuitoare la legea naționalității române“, 1924, pag. 242.

40) Vezi Desbaterile Adunării constituante în Biblioteca Legilor uzale adnotate, vol. II „Constituțiunea României din 1923“ (Editura Curierul Judiciar 1925), comentată de Lascarov-Moldoveanu și Sergiu D. Ionescu, pag. 469.

pe acei care vor avea, prin exercițiul dreptului de vot, să-și spună cuvântul hotărâtor în administrațiunea intereselor Statului și în apărarea drepturilor și aspirațiunilor neamului, 44).

22) Toate statele moderne sunt de acord în stabilirea unui principiu fundamental, privitor la dreptul celor are fiecare din ele de a stabili normele după care se determină naționalitatea. În aplicațiunea acestui principiu, Convențiunea dela Roma, din 6 April 1922, prevede în primul articol dispozițiunea după care „regulele de dobândire și de pierdere ale naționalității sunt regulate de legea fiecărui stat”. 45) Și altfel fiind întru cât în aplicarea și executarea tratatelor de pace, în regularea situațiunei tranzitorii a naționalității, nu pot fi îndreptate zisele tratate în sens restrictiv, al denegării dreptului Statului român de a examina chipul în care a intrat fiecare în cetățenie. Nimeni, chiar dintre străini, nu poate decât să aprobe faptul, că un Stat caută să se apere și să mențină între acei cu drept de a dispune de destinele lui, numai pe acei îndrituiți prin legi și sentimente. Acest sistem, preconizat cu multă căldură în Adunările legiuitoare, și de raportorul în Cameră, Athanasovici, este singurul just și răspunde în apărarea intereselor naționale ale țării. Avem nevoie de români adevărați, de o atmosferă politică curată și națională.

Dumitru G. Maxim

(Va urma)

Fost președinte la Curtea de apel

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II-a

Audiența dela 5 Noembrie 1928

Președinția D-lui Const. Gh. Rătescu, președinte

M. Bolintineanu cu C. Rebea și B. Löbelsohn

EXECUȚIE SIMITĂ.—ORDONANȚA DE ADJUDECARE.—CONTESTAȚIE LA EXECUȚARE.—HOTĂRÂRE PRONUNȚATĂ DE TRIBUNAL.—DACA ESTE SUSCEPTIBILĂ DE A FI ATACATĂ CU APTEL.—ART. 402 PROC. CIVILĂ.

Orice hotărâre judecătorească soluționând un litigiu între părți, fiind supusă—în regulă generală—la două grade de jurisdicțiune, afară bineînțeles de cazul când prin vre-o dispozițiune expresă a legii se dispune altfel, și întru cât chiar art. 402 proc. civilă prevede că hotărârile Tribunalelelor, în ce privește contestațiile la executare sunt susceptibile de apel, urmează că și hotărârile date asupra contestației la executarea unei ordonanțe de adjudecare—în lipsa unui text care să prevadă altfel—este supusă apelului.

No. 331/928.—Respins recursul făcut de M. Bolintineanu în contra sentinței Tribunalului Ilfov, Secțiunea de Notariat, cu No. 451/927 în proces cu C. Rebea și B. Löbelsohn.

44) Idem, pag. 234.

45) „Convențiune între Austria, Ungaria, Italia, Polonia, România, Regatul Sârbo-croato-slovac și Cehoslovacia, doritoare de a regula chestiunile privitoare la naționalitate”.

S'au ascultat D-nii avocați Bali, din partea intimatilor, în susținerea incidentului de inadmisibilitatea recursului și Dumitriu-Șoimu, din partea recurentului, în combaterea incidentului.

Curtea deliberând,

Asupra incidentului de inadmisibilitatea prezentului recurs.

Având în vedere sentința supusă recursului.

Având în vedere că din cuprinsul acestei sentințe se constată că G. Ionescu în calitate de creditor ipotecar a cerut Tribunalului Ilfov scoaterea în vânzare a imobilului situat în București, strada Vultur Nr. 65, proprietatea debitorului său M. Bolintineanu.

Că, cererea fiind încuviințată și formalitățile de vânzare îndeplinite, Tribunalul la termenul de 5 Martie 1925, a adjudecat definitiv imobilul asupra lui C. Rebea, intimatul de azi; că adjudecatorul depunând prețul, Tribunalului la 4 Maiu 1925, i-a eliberat ordonanța de adjudecare Nr. 5438/925;

Că, această ordonanță de adjudecare fiind pusă în executare, M. Bolintineanu, recurentul de azi, a declarat contestație.

Că, Tribunalul Ilfov prin sentința Nr. 451/927, a respins contestația ca nefondată.

Că, în contra acestei sentințe, M. Bolintineanu a introdus prezentul recurs.

Considerând că, este chestiune de a se ști dacă sentința Tribunalului, prin care s'a reprins contestația la executarea ordonanței de adjudecare, este susceptibilă numai de recurs sau se poate ataca cu apel.

Considerând că, în regulă generală, ori ce hotărâre judecătorească soluționând un litigiu între părți, este supusă la două grade de jurisdicție, afară bineînțeles de cazul când prin vre-o dispoziție expresă a legii se dispune altfel.

Considerând că, în aceia ce privește contestațiunile la executare, art. 402 proc. civ. prevede expres că hotărârile Tribunalelelor date în asemenea materie sunt susceptibile de apel; de unde rezultă că și hotărârile date asupra contestației la executarea unei ordonanțe de adjudecare—în lipsa unui text de lege care să prevadă altfel—urmează calea dreptului comun, adică este supusă apelului.

Că, așa fiind, recursul introdus de M. Bolintineanu în contra sentinței Tribunalului Ilfov, secțiunea Notariat cu Nr. 451/927, fiind făcut omisso medio se găsește a fi inadmisibil și prin consecință urmează să fie respins.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI S. I

Audiența de la 12 Ianuarie 1929

Președinția D-lui D. Volanschi, Prim-Președinte

D-r Const. Bacaloglu cu Beno Beer și alții

ÎNCHIRIERE.—PRELUNGIREA LEGALĂ A CONTRACTELOR.—VENITUL CHIRIAȘULUI.—CUM ARE A FI CALCULAT.—ART. 18 ȘI 19 DIN LEGEA CHIRILOR DIN 1927.

ÎNCHIRIERE.—CHIRIAȘI.—VENIT SUPREȘOR SUMEI DE 400.000 LEI ANUAL.—EXCEPȚIUNE DE LA DREPTUL DE PRELUNGIRE.—CUM ARE A FI CALCULAT VENITUL.—ART. 4 AL. 6, ART. 18 ȘI 19 D.N. LEGEA CHIRILOR DIN 1927.

1. Pentru stabi irea venitului anual al chiriașului în confermitate cu art. 19 din legea chiriilor din 1927, urmează a se lua în considerare suma rezultând din impozitul fixat pe anul precedent asupra venitului său global, iar nu pe anul în curs.

2. Venitul anual al chiriașului se stabilește conform art. 19 din legea chiriilor nu numai atunci când este vorba de fixarea sporului de chirie ci și în cazul când urmează a se stabili dacă venitul chiriașului este mai mare de 400 mii lei anual, spre a fi exceptat de la prelungirea legală a contractului, de oarece dispozițiunile art. 19 sunt generale și se referă la toate cazurile în care urmează a se avea în vedere venitul chiriașului, fiind și singura regulă edictată de lege în această privință.

No. — Admis apelul făcut de către D-r C. Bacaloglu în contra sentinței Tribunalului Iași S. I cu No. 461 din 27 Oct. 1928 în proces cu Beno Beer personal și ca procurator al celorlalți intimați.

S'au ascultat D-nii avocați L. Rosetti pentru apelant și Const. Simonescu pentru intimați.

Curtea,

Văzând apelul făcut de Dr. C. Bacaloglu în contra sentinței Tribunalului Iași Secția I-a. Nr. 461 din 27 Octombrie 1928, prin care s'a admis acțiunea făcută de avocat Beno Beer, personal și în calitate de procurator a lor: Fany, Sulina, Cristina și inginer Camil Beer în contra sa, declarându-se reziliat contractul de locațiune dintre numiții, vizat de Administrația Financiară Iași, sub Nr. 1926/1928 și s'a ordonat evacuarea apelantului pe ziua de 27 Octombrie 1928;

Având în vedere lucrările de la dosar și concluziunile orale ale părților;

Văzând că Beno Beer personal și în calitate de procurator a d-lor Fany, Sulina, Cristina și Inginer Camil Beer, în calitate de proprietar au acționat în judecată pe chiriașul său, profesorul C. Bacaloglu, la 4 Iulie 1928, pentru rezilierea contractului de închiriere relativ la apartamentul pe care îl ocupă ca chiriaș în baza legilor de prelungire a contractului inițial, întru cât pârâțul având un venit anual de 480.000 lei la care plătește un impozit global de lei

37.810, nu mai poate beneficia de prelungirea legală pe baza art. 5 al. 6 și art. 36 din legea de prelungire în vigoare;

Văzând că prima instanță a admis acțiunea prin sentința apelată, constatând ca chiriașul a devenit evacuabil încă de la Sft. Gheorghe 1928, din moment, ce venitul său global a trecut de 400.000 lei anual, ceea ce într'adevăr se constată din certificatul Administrației Financiare Iași Nr. 37056 din 5 Septembrie 1928, prin care se certifică că Doctorul Const. Bacaloglu se află înscris cu un impozit global de plată pe 1928 în sumă de lei 37.810;

Văzând că, în apel, Curtea în ședință de la 12 Decembrie 1928, a pus din oficiu în conformitate cu art. 26 din legea accelerării, în discuția părților chestiunea, dacă pentru determinarea venitului anual al chiriașului urmează a se lua în considerare suma rezultând din impozitul fixat pe anul precedent asupra venitului său global sau pe anul în curs (art. 19 din legea chiriilor din 1927);

Văzând că prin art. 4 al. 6 din legea pentru prelungirea contractelor de închiriere din 16 Aprilie 1927, se exceptează de la prelungirea legală a contractelor de închiriere chiriașii al căror venit anual este mai mare de 400.000 lei, ori care ar fi calitatea lor;

Văzând că art. 19 din aceeași lege, lămurește că pentru determinarea venitului anual al chiriașului se va lua în considerare suma rezultând din impozitul fixat pe anul precedent asupra venitului său global:

Că deci întrucât legea a fost promulgată la 16 Aprilie 1927, prelungind contractele în curs la data de 6 Mai 1927, este evident că intențiunea legiuitorului a fost referindu-se la impozitul global pe anul precedent să se aibă în vedere impozitul global al chiriașului pe anul 1926, care conform art. 60 din legea pentru unificarea contribuțiilor directe, se fixează după venitul anului trecut, în specie anul 1925;

Că prin urmare litigiul de față având loc în cursul anului 1928, deciziv în cauză este numai impozitul global al chiriașului plătit pe anul 1927, după venitul său pe anul 1926;

Că deci, întrucât nu se stabilește că impozitul global al chiriașului Doctor Bacaloglu pe anul 1927 ar fi trecut de suma corespunzătoare unui venit de 400.000 lei pe anul 1926, urmează că Tribunalul a admis greșit acțiunea, pârâțul îndeplinind toate condițiile prevăzute de art. 5 din legea chiriilor în vigoare;

Văzând însă că intimatul opune că dispozițiile art. 19 din legea menționată, nu au a fi aplicate în cazul de față, întru cât ele se referă numai la cazurile când este vorba a se fixa sporul de chirie, cu alte cuvinte venitul anual al chiriașului se stabilește conform art. 19 numai atunci când este vorba

de fixarea sporului de chirie conform art. precedent (18), iar nu și în cazuri ca acele de față, în care litigiul este relativ la admiterea prelungirii contractului în principiu;

Văzând în prim rând că din chiar redactarea art. 19 din legea actuală a chiriilor se vede că dispozițiile lui sunt generale și se referă la toate cazurile în care urmează a se avea în vedere venitul chirieșului, fiind și singura regulă edictată de lege în această privință;

Văzând că această obiecțiune mai este lipsită de temei și întru cât art. 19 actual reprezintă textul art. 16 din legea chiriilor din 27 Martie 1924, în care se arată că determinarea venitului anual al chirieșului se face luându-se în considerare suma rezultând din impozitul fixat pe anul 1923 asupra venitului său global; ori, cum această lege se referă la prelungirea contractelor cari expirau la 6 mai 1924 rezultă că legiuitorul a avut în vedere impozitul global fixat pe 1923, adică pe anul precedent termenului când se preinde că a operat prelungirea;

Că deci, din nimic nu rezultă, că legiuitorul actual a înțeles să modifice sistemul aceluia din 1924, adică de a avea în vedere impozitul global făcut pe anul precedent, ceace este și firesc întru cât alt mijloc de stabilire în mod cert și legal a venitului chirieșului nu există pentru proprietar, decât dovada pe care acesta o poate face de venitul global al chirieșului, venit care în momentul când urmează a se rezolva litigiul nu este definitiv fixat decât pe anul precedent;

Că deci apelul de față este întemeiat, iar acțiunea urmează a se respinge, fără a mai fi nevoie să se examineze și chestiunea pusă în discuție de chirieș relativă la termenul de îngăduire, ce i s'ar acorda eventual de lege în cazul unei cercetări a prelungirii.

Apreciind asupra cheltuelilor de judecată cerute de apelant, Curtea fixează suma de două mii lei Pentru aceste motive, redactate de Dl. Consilier Eugen Petit, admite.

Semnați: *D. Volanschi, E. Petit, Em. Dragomir*

TRIBUNALUL ILFOV S. II civ. cor.

Audiența dela 8 Decembrie 1928

Președinția D-lui Traian Orleanu, președinte

Petre Băluță cu N. Georgescu și Stan Lungu

EXECUȚIUNE SILITĂ.—CONTESTAȚIE LA EXECUȚARE.—DACĂ CONTESTATORUL TERȚIU VĂPĂMAT POATE FACE CONTESTAȚIA ȘI DUPĂ ÎNCHEREA ULTIMULUI ACT AL EXECUȚĂRII.—ART. 399 ȘI 403 PR. CIVILĂ.

MINOR.—NEINSTIUIREA TUTELEI.—CONTESTAȚIE LA EXECUȚARE.—DACĂ POATE FI FĂCUTĂ ȘI DE UN NEGOTIORUM GESTOR.

1. Cu toate că potrivit art. 403 pr. civilă, odată ce ultimul act de executare s'a săvârșit nu se mai poate primi nici o contestație asupra executărei, atunci însă când contestatorul este un terțiu vătămat care nu a putut cunoaște această executare, el poate face contestația și după încheierea ultimului act de executare.

2. În caz când tutela unui minor nu a fost încă instituită, este valabilă și cu calitate introdusă o contestație la executare de către un bunic al său în calitate de „negotiorum gestor“, de oarece dacă s'ar fi așteptat formele de instituire a tutelei, s'ar fi păgubit interesele lui „dominus minor“ prin deposedarea nedreaptă a terțiilor.

No. Admis apelul făcut de Petre I. Băluță în contra cărței de judecată cu No. 9.82* a Judecătoarei Ocolului Mixt București.

S'au ascultat D-nii avocați M. Popișeanu și Maxim pentru apelant.

Tribunalul,

Asupra apelului întreg. la No. 20993 / 928 în contestație, făcut de Petre I. Băluță, contestatorul la prima instanță, împotriva cărței de judecată cu No. 91 din 23 Iulie 1928 prin care i s'a respins contestația relativă la deposedarea terenului arături, în suprafață de 5 pogoane, situat în comuna Suhatu Jud. Ilfov de către N. Georgescu și Stan I. Lungu. pe motivul că contestatorul n'ar fi avut calitate.

Având în vedere actele și lucrările din dosarele acestui Tribunal și ale Judecătoriei mixte București comuna Pantelimon și susținerile părților.

Având din vedere că, în fapt, rezultă următoarele: Apelantul Petre I. Băluță a cumpărat pe numele său în anul 1907 prin actul de vânzare transcris sub No. 4148 din 5 Noembrie 1907 trei hectare de pământ, din moșia Cucueți Plătărești, cătunul Progresul, dela Dumitru Radu Iancu și Mihalache Niță cu vecinătățile prevăzute în act.

La 26 Aprilie 1922, alături de Petre I. Băluță cumpără Constantin Petre I. Băluță fiul apelantului 5 pogoane loc arabil dela Mihalache Niță și fiica sa Lina Mihalache Niță prin actul de vânzare autentificat la No. 9208 din 26 Aprilie 1923 și transcris la No. 5570 aceeași dată. Acest teren este obiectul contestației.

La 17 Maiu 1927 moare Constantin Petre I. Băluță lăsând pe urma sa un copil Constantin, născut în 1927 la 23 Octombrie.

Posterior morței sele, bunicul acestui copil care este apelantul Petre I. Băluță a stăpânit el acest teren, după cum face dovadă cu certificatul No 676-928 al Primăriei Suhatu, deoarece-ce satul Progresul a trecut în anul 1908 la comuna Suhatu, de mai mulți ani și că în trecut ca și în prezent a fost semănat de apelant, strângându-și el recolta.

Prin actul de vânzare autenticat la No. 280 din 8 Mai 1928, tot Lina Mihalache Niță mai vinde odată terenul, care face obiectul contestației lui N. Georgescu și Stan I. Lungu, de data aceasta singură, după ce intentă apelantului o acțiune de anularea actului de vânzare autenticat la No. 9308—922, împreună cu tatăl său Mihalache Niță.

Nouii cumpărători investesc actul încheindu-se procesul-verbal din 19 Mai 1928, care deși menționează că partea deținătoare nu face nici o opunere la noua punere în posesie, totuși nu este iscălit și de contestator, ci numai de cumpărătorii N. Georgescu și Stan I. Lungu și fără nici măcar să indice numele deținătorilor.

La 23 Mai 1928, se face încheierea conform art. 403 pr. civ. de constatarea ultimului act de executare.

La 14 | VII | 928 se face contestație de Petre I. Băluță, în numele său propriu, în contra procesului-verbal de punere în posesie din 19 Mai 1928, asupra celor cinci pogoane pământ arabil, acest loc fiind cumpărat de fiul său decedat, Constantin Petre Băluță care l'a stăpânit până la moartea sa în 1927 și de la care dată a fost stăpânit de dânsul.

Că a doua vânzare s'a făcut în mod fraudulos, și că nici n'a fost transcris în registru și că prețul stipulat de 40.000 lei este iluzionist, și că surprinzându-se buna credință a judecătorului de Ocol s'a executat acest act.

Că, posesia sa fiind cu bună credință și cu just titlu, iar actul intimațiilor fiind fraudulos, cere anularea procesului-verbal din 19 Mai 1928, de punere în posesie, dânsul nefiind pus în cauză printr'o formalitate legală judecatorească. La Judecătoria mixtă Pantelimon, unde s'a judecat această contestație, s'a luat un interrogator contestatorului Petre Băluță de către intimată, dacă contestația o face în numele său, sau pentru nepotul său Constantin, fiul decedatului Constantin Petre I. Băluță, la care a răspuns că în numele nepotului său al cărui tutore este.

Judecata pe baza acestui răspuns și a probelor administrate, constatând că nu există tutelă legală constituită minorului și că deci contestatorul nefiind tutore, nu putea sta în instanță pentru minor, i-a respins contestația ca fără calitate.

Această carte de judecată, No. 91 din 28 Iulie 1928, s'a apelat de contestatori susținându-se că terenul în discuțiune, a dovedit că a fost stăpânit de dânsul, înainte de a fi vândut fiului său, stăpânit tot de dânsul și după această vânzare; că chiar Mihalache și Lina Niță, au recunoscut posesia sa, de oarece au introdus o acțiune în revendicare și că în timpul când se judeca acest proces, revendicanta Elena Mih. Niță de convență cu intimații N. Geor-

gescu și Stan I. Lungu fac un act simulat de vânzare, care s'a executat păgubindu-l.

Că, posesia sa intrunește condițiunile legale și că în ori ce caz prima instanță nu putea să-i respingă contestația, de oare-ce posesia se poate exercita în numele minorului și că până la îndeplinirea formalităților legale de instituire a tutelei, el a intentat acțiunea în calitate de gestor de afaceri al minorului.

Considerând că în prim rând intimații ridică incidentul de tardivitate a contestației pe motivul, că conf. art. 403 pr. civ. ultimul act de executare, procesul-verbal de punere în posesie, a fost încheiat și că contestația fiind introdusă posterior, contestatorul nu are decât calea unei acțiuni principale, cere deci respingerea contestației ca tardivă.

Având în vedere că contestatorul Petre I. Băluță este un terțiu vătămat prin procesul-verbal de punere în posesie a actului de vânzare investit cu formula executorie.

Având în vedere că după dispozițiunile art. 399 pr. civ. Petre I. Băluță este un terțiu vătămat, care nu a putut cunoaște această executare și că această executare îl prejudiciază și că deci are calea contestației principale.

Că, după dispozițiunile art. 403 pr. civ. contestatorul ca terțiu lezat, care nu a luat parte la această executare, poate face contestație și după încheierea ultimului act de executare.

Că, deci incidentul de tardivitate cată a fi respins și a se menține din acest punct de vedere cartea de judecată.

In fond,

Având în vedere că judecătorul de Ocol a respins contestația pentru lipsa de calitate a contestatorului.

Având în vedere că, în adevăr, nu se face dovadă ca apelantul ar fi tutore numit de vre-o instanță judecatorească, la casa defunctului său fiu Constantin I. Băluță.

Că, acest teren din litigiu, nu este al său, ci al nepotului de fiu al său, rămas moștenire dela fiul contestatorului.

Că, atât din depozițiunile martorilor audiați la acest Tribunal cât și din certificatul No. 876/928 al Primăriei Suhatu, rezultă că contestatorul a stăpânit terenul din litigiu de peste 20 ani, recoltându-l el.

Că, în momentul când au fost puși în posesie N. Georgescu și Stan Lungu, locul era făcut ogor tot de P. I. Băluță.

Considerând deci că deși la 22 Aprilie 1922, proprietar al terenului a devenit fiul său Constantin P. I. Băluță, el a continuat să poseadă pentru fiul său, iar la moartea acestuia pentru nepotul său minor.

Că, posesiunea este necontestată, că ea poate face și în numele altuia conf. art. 1855 c. civ.

Considerând că față de nepotul său minor, contestatorul bunic, de oare-ce încă n'a fost constituită legal tutela, s'a comportat ca un negotiorum gestor gerând cu voință interesele minorului fără ca acesta să poată avea cunoștință; această gestiune este și folositoare stăpânului minor, căci dacă s'ar fi așteptat îndeplinirea formalităților de instituirea tutelei, s'ar fi păgubit interesele lui „dominus“ prin depozedarea nedreaptă a terților.

Că, deci, în această calitate de „negotiorum gestor“ rezultă și era chiar necesar, să pornească contestația în numele minorului, după cum a declarat la interogatoriul luat la judecătoria de ocol, cât mai de grabă și mai înainte de a trece un an dela depozedare.

Considerând că posesiunea de peste 20 ani exercită de contestator în numele său la început, apoi în numele fiului său, și în urmă în numele nepotului său, se poate junctiona, deoare-ce minorul succesor universal, prin intermediul lui negotiorum gestor al său poate uni aceste posesiuni ale autorului său.

Că, deci, contestatorul îndeplinind în numele minorului condițiunea de a fi posedat cel puțin un an, are acțiunea posesorie în reîntregire, care a fost întordusă prin contestația de față, înlăuntrul unui an dela depozedare.

Considerând de altfel că, procesul-verbal de executare din 19 Mai 1928 al judecătorului de ocol, este viciat, de oare-ce s'a pus în posesie intimații din contestație, fără să fie față și contestatorul, căci deși se menționează într'însul că partea deținătoare a fost prezentă și că a declarat că nu face nici o obiecțiune, totuși procesul-verbal nu este iscălit de contestator, ci numai de intimați fără nici o mențiune de nevoința sau neputința contestatorului de a semna.

Considerând deci pentru motivele expuse că apelul este întemeiat, deoare-ce apelantul contestator avea calitate de a face această contestație, în numele nepotului său minor, că acțiunea sa posesorie în reîntregire întrunește toate elementele necesare cerute de lege și că procesul-verbal din 19 Maiu 1928 urmează a fi anulat ca fiind făcut cu nerespectarea legii, și a menține mai departe în posesie pe contestator în numele nepotului său minor.

Pentru aceste motive, admite apelul

Semnați: Traian Orleanu, D. Ionescu-Zane

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

Acceslunea. — Mobile. — Teren de cultură. — Neaplicare. — Impărțeață. — Elemente adăogate de terții.

În materie mobilă, dreptul de accesione nu poate

să se exercite decât dacă două lucruri aparținând la diferiți stăpâni au fost adăogate sau amestecate în așa fel ca să formeze un tot.

Un teren de cultură nu constituie un lucru în sensul art. 565, 566 și 593 c. civ. (art. 504, 511 și 516 c. civ. r.)

În consecință, regulele accesiei nu sunt aplicabile dacă printre obiectele ce compun acest teren de cultură, se află unele care aparțin la terții, aceste elemente lesne de recunoscut ne putând fi considerate ca făcând obiectul unei adăogiri sau unui amestec, aceste obiecte nu pot deci fi cuprinse în împărțeața acestui teren de cultură exploatat în cursul indiviziunii.

Cod. civ. fr. 20 Aprilie 1928. Gaz. Pal. 12 Iunie 1928

Acțiune civilă (rezultând din delict)

Nu poate fi locul la aplicarea regulii „criminalul ține civilul în loc“ decât dacă cele două acțiuni procedă din acelaș fapt.

În consecință, când o cerere adusă înaintea Tribunalului de comerț tinde la nulitatea unei deliberațiuni a consiliului de administrație a unei Societăți care a decis chemarea părților ne vărsate ale acțiunilor emise, posterior unei plângeri prin care se impută unuia din administratori că ar fi creat în două adunări generale ale acționarilor o majoritate fictivă, și consiliului de administrațiune înțelegeri frauduloase cu o altă Societate, hotărârea care decide că nu este loc de a se admite cererea de amânare presintată înaintea Tribunalului de comerț nu violează art. 3 din codul de procedură ciminală.

Cas. fr. 2 Mai 1928. Rep. somm. Sirég, 11.1928.

Depozit. — (Punerea în depozit a unui colet. — Pierdere. — Responsabilitatea depunătorului).

Descărcarea dată înainte de predarea unui colet nu poate fi liberatorie:

Dacă depozitarul a fost indus în eroare de către depunător însuși în ce privește valoarea coletului, el nu este ținut în caz de pierdere decât la plata valorii declarate, întrucât nu a luat măsurile necesare pentru conservarea unei valori superioare.

C. Paris, 15 Aprilie 1928. — Rep. somm. Sireg 11, 1923.

Administrația revistei roagă pe d-nii abonați în restanță a'i trimite cât mai nelătarziat costul abonamentului rămas neachitat. Tabla de materii se trimite abonaților în curent cu plata abonamentului fără altă plată suplimentară.

Acei cari nu au primit-o, sunt rugați a ne înconștiința spre a li se trimite.